

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoP/186/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0019205861
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hricová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0019205861.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Agnesy Hricovej a členov senátu JUDr. Moniky Géciovej, PhD. a Mgr. Miloša Greguša vo veci starostlivosti súdu o maloletého V. Š.Á. nar. XX.XX.XXXX zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce dieťa rodičov: otca V. Š. nar. X.X.XXXX bývajúceho v D. č. XXX zastúpeného advokátkou JUDr. Henrietou Hirjakovou so sídlom advokátskej kancelárie v Michalovciach na Námestí osloboditeľov č. 1 a matky Mgr. R. M. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej v V. na ulici W.. S. Č.. XX zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Fejlekovou so sídlom advokátskej kancelárie v Michalovciach na Námestí osloboditeľov č. 25 v konaní o zníženie výživného o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 15P/173/2019-183 zo dňa 26.2.2020 takto

rozhodol:

M e n í rozsudok vo výroku o znížení výživného tak, že otcovi z n i ž u j e výživné na maloletého V. Š. nar. XX.XX.XXXX zo sumy 150 Eur na sumu 70 Eur mesačne od 30.4.2019, ktorú sumu je otec povinný platiť k rukám matky vždy do 15-teho dňa toho ktorého mesiaca vopred, čím mení rozsudok Okresného súdu Michalovce č.k. 2P/79/2018-93 zo dňa 13.11.2018.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Michalovce č.k. 2P/79/2018-93 zo dňa 13.11.2018 v časti týkajúcej sa výživy mal. tak, že otcovi znížil výživné na mal. zo sumy 150 Eur na sumu 120 Eur mesačne od 30.4.2019, ktorú sumu je otec povinný platiť k rukám matky vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Vec právne posúdil podľa § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 65 ods. 1, 76 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine. Výživné znížil z dôvodu, že dňom 30.4.2019 bol otcovi priznaný invalidný dôchodok v sume 192,20 Eur, čo je v súčasnej dobe jeho jediný príjem. V čase pôvodného rozhodnutia poberal nemocenské dávky 372,50 Eur, čiže jeho príjem sa znížil o 180,30 Eur. Stav, v akom sa nachádza od 30.4.2019, kedy mu bol priznaný invalidný dôchodok, si nezapríčinil sám, ale vznikol v dôsledku jeho choroby. Napriek tomu si hľadá prácu. Okrem mal. V. má ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť k plnoletej dcére v sume 70 Eur mesačne. Mal. V. má výdavky primerané svojmu veku. Otec mu nad rámec súdom uloženej povinnosti neprispieva žiadnym spôsobom. Všetky náklady mu uhradza matka, u ktorej došlo oproti predchádzajúcemu stavu k zvýšeniu príjmu o 127,22 Eur. Podľa názoru súdu prvej inštancie je v možnostiach a schopnostiach otca prispievať na výživu mal. sumou 120 Eur mesačne odo dňa 30.4.2019, t.j. od kedy nastala podstatná zmena jeho príjmu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd nevykonaj aj iné dôkazy. Poukázal na rozdielnosť

životnej úrovne oboch rodičov s tým, že ak sú schopnosti a možnosti povinného rodiča obmedzené, je zrejme, že odôvodnenými potrebami dieťaťa môžu byť len bežné potreby nepresahujúce základnú mieru potrieb oprávneného. Vidí aj rozpor s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že mu nezostali žiadne finančné prostriedky na uspokojenie svojich základných životných potrieb, čo je v rozpore so zákonom ako aj s Ústavou SR, kedy je ohrozené jeho právo na zdravie a uspokojovanie jeho základných ľudských potrieb. Prednostne sú uspokojené potreby mal. nad rámec na úkor ohrozenia života a zdravia otca, ktorému to nedovolí jeho zdravotný stav a kvalifikácia a reálne možnosti zvyšovať si životnú úroveň a zabezpečovať si tak príjem. Zdôraznil, že on preukázal dôkazmi všetky svoje tvrdenia. Matka nepredložila dostatočné listinné dôkazy na preukázanie výdavkov, či už mal. syna, ani na spoločnú domácnosť s príjmami priateľa. Poukázal na majetkové pomery matky, ktorá je výlučnou vlastníčkou bytu č. X na C. poschodí vo vchode č. XX zapísaného na LV č. XXXX v kat. území V., ako aj na to, že je spoluvlastníčkou päťizbového bytu zapísaného na LV č. XXXX v kat. území V., pričom jej spoluvlastnícky podiel je 2/3 a jej priateľ má spoluvlastnícky podiel 1/3. Príjem matky zo závislej činnosti je 753 Eur a jej priateľa, s ktorým žijú v spoločnej domácnosti je 600 Eur mesačne, k tomu pravidelný príjem z nezávislej činnosti minimálne 1.200 Eur mesačne. Matka poberá aj rodinné prídavky na mal. a daňový bonus na mal. 45 Eur, ako aj na plnoletú dcéru 45 Eur. On nevlastní žiadne nehnuteľnosti, býva v rodinnom dome, ktorého výlučnou vlastníčkou je jeho matka. Poukázal aj na to, že pri predchádzajúcom rozhodovaní o určení výživného v sume 150 Eur rozsudkom č.k. 2P/79/2018-93 zo dňa 13.11.2018 súd vychádzal z jeho príjmu za obdobie od júna 2017 do februára 2018, kedy zarábala 1.880 Eur mesačne, od februára 2018 do novembra 2018 poberala nemocenské dávky 370 Eur. Výživné 150 Eur bolo určené z príjmu, ktorý dosahoval u zamestnávateľa a nie z nemocenských dávok. V súčasnej dobe má jediný príjem z priznaného invalidného dôchodku vo výške 192,20 Eur. Z toho ešte platí výživné 70 Eur na plnoletú dcéru, ktorá sa pripravuje na budúce povolanie. Ak súd prvej inštancie v rozsudku poukázal na to, že výživné 120 Eur mesačne odzrkadľuje odôvodnené potreby dieťaťa s ohľadom na jeho vek, záujmy, záľuby a školské aktivity, nevzal do úvahy interpretačné pravidlo v § 62 ods. 2 Zákona o rodine, v zmysle ktorého na druhej strane, pokiaľ je životná úroveň rodičov nízka a nemajú možnosť ju zvyšovať, je nevyhnutné obmedziť aj nároky dieťaťa a prispôbiť ich tejto životnej úrovni. Namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia tak po skutkovej, ako aj po právnej stránke, nespĺňa limity zrozumiteľného a logického vysvetlenia svojho rozhodnutia. Podaním návrhom vo veci samej žiadal znížiť výživné zo sumy 150 Eur na sumu 70 Eur od 30.4.2019, t.j. od doby, kedy mu bol priznaný invalidný dôchodok. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu zrušil.

3. Matka vo svojom vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že sa opakovane vyjadrovali k skutkovému stavu, na tomto trvajú. Zdôraznila, že je potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že aj keď sa stal otec invalidným, jeho pracovné obmedzenie je iba v rozsahu 40%. V hľadaní práce, zodpovedajúcej jeho kvalifikácii, je pasívny. Keďže v konaní boli splnené zákonom stanovené procesné podmienky, bol zachovaný správny procesný postup, konanie nemalo vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie o veci, považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

4. Otec vo svojom vyjadrení k vyjadreniu matky poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Cop/15/2016, v ktorom sa uvádza, že podľa zaužívanej súdnej praxe platí výživné, ktoré hradí povinný rodič na všetky deti, ku ktorým má vyživovaciu povinnosť, by malo predstavovať 20% až 30% výživného z jeho čistého príjmu. Súd sa touto otázkou dostatočne nevysporiadal. Podľa zisteného skutkového stavu je jeho príjem 192 Eur mesačne. Podľa rozhodnutia súdu má platiť výživné na mal. V. v sume 120 Eur mesačne a na plnoletú dcéru 70 Eur mesačne. Výživné na obe deti teda predstavuje 100% z jeho čistého príjmu. Tým je upreté jeho základné právo na živobytie a uspokojenie jeho základných potrieb. Opätovne poukázal na majetkové pomery matky, ktoré sú v porovnaní s ním nadštandardné. Nesúhlasil s tvrdením matky, že pri hľadaní práce je pasívny. Predložil súdu päť potvrdení o tom, že si hľadá prácu, pričom potvrdenia predložil aj do spisu. Poukázal na lekárske správy a lekárske posudky zo Sociálnej poisťovne, z ktorých vyplýva, že jeho zdravotný stav nie je ustálený, je so sklonom k regresii, pričom je schopný vykonávať iba pomocné a ľahké práce, nie psychicky a fyzicky náročné. Má sa vyhýbať stresovým situáciám. Prácu si hľadá. Tú, ktorú vykonával u predchádzajúceho zamestnávateľa, mohol vykonávať v mieste svojho bydliska a podľa dohody, ale úmyselným konaním matky o prácu prišiel, čo považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Opätovne navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v plnom rozsahu.

5. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k odvolaniu otca uviedol, že v rámci súdneho konania boli dostatočne zistené možnosti otca podieľať sa na nákladoch maloletého. Je v prospech maloletého, aby sa otec podieľal v súdom stanovenej výške na jeho potrebách. Aj keď rodičia nežijú v spoločnej domácnosti, maloletý má mať prirodzený podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov, aké by mu patrili, ak by rodičia spolu žili. Maloletý sa nachádza v období intenzívneho fyzického a duševného rozvoja. Neustále sa zvyšujú nielen jeho základné životné potreby, ale aj potreby súvisiace s jeho štúdiom a prehĺbovaním vzdelania, rozvojom kultúrnych, športových a rekreačných potrieb. Kolízny opatrovník navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

6. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, ale nesprávne ich aplikoval na zistený skutočný stav.

9. K odvolacím námietkam otca poznamenáva, že podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam.

10. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutočný stav veci, je potrebné poznamenať, že ani pri rešpektovaní vyšetrovacej zásady súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, pretože výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde aj s poukazom na článok 10 ods. 1 a 2 základných princípov CMP, z ktorého vyplýva, že dôkazy a tvrdenia účastníkov hodnotí súd podľa vlastnej úvahy, v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú silu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/2003).

11. K námietke otca, že priznané výživné je v rozpore s dobrými mravmi odvolací súd poznamenáva, že ustanovenie § 75 ods. 2 Zákona o rodine (ZR) nemožno použiť, pretože sa rozhoduje o výživnom pre maloleté dieťa. Vylučuje to priamo zákon.

12. Čo sa týka námietky, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec odvolací súd podotýka, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a

na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V tomto prípade súd prvej inštancie dostatočne zistil skutočný stav, použil správne ustanovenia ZR, ale nesprávne ich aplikoval na zistený skutočný stav.

13. Zákonná povinnosť rodičov plniť vyživovaciu povinnosť deťom vzniká narodením a trvá do času, kým dieťa nie je schopné sa samo živiť a uspokojovať svoje odôvodnené potreby. Odôvodnené potreby dieťaťa sú bezprostredne ovplyvňované schopnosťami, možnosťami a majetkovými pomermi rodičov. Ak sú reálne možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov obmedzené, sú odôvodnenými len bežné potreby dieťaťa, ktoré nepresahujú základnú mieru všetkých potrieb nevyhnutných pre život kultúrneho človeka. Ak sú reálne možnosti a schopnosti rodičov väčšie, odôvodnenými sú aj ďalšie potreby dieťaťa, ktoré síce nie sú nevyhnutné, ale so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu sú prospešné pre všestranný vývoj dieťaťa. Pre určenie výšky výživného pre dieťa sú rozhodujúce reálne zárobkové možnosti a schopnosti rodičov, ktoré sú dané nielen subjektívnymi vlastnosťami (fyzickou zdatnosťou, úrovňou vzdelania, pracovnými skúsenosťami a pod.), ale aj okolnosťami objektívneho charakteru. V zmysle § 75 ods. 1 ZR, súd pri určovaní výšky výživného prihliada na jednej strane na odôvodnené potreby oprávneného a na druhej strane na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Určenie výšky výživného je individuálne v každom jednom prípade. Paušálne určenie výšky výživného percentuálnou sadzbou z preukázaného príjmu povinného rodiča náš ZR nepozná. Percentuálnou sadzbou je určená len výška minimálneho výživného stanovená v § 62 ods. 3 ZR.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že zmenou pomerov v zmysle ust. § 78 ZR sa rozumie výrazná zmena tých okolností na jednej alebo druhej strane, t.j. oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú nielen prechodnú a musí ísť o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie o výživnom. V konaní o znížení výživného je preto potrebné porovnať pomery, z ktorých vychádzalo predchádzajúce súdne rozhodnutie o výživnom s pomermi existujúcimi v čase rozhodovania súdu o návrhu na zmenu výživného. Aj pri rozhodovaní o výživnom v dôsledku zmeny pomerov sa použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného. V danom prípade ide o ust. § 62 ods. 1, 2, 4 a 5 a ust. § 75 ods. 1 ZR, z ktorých vyplýva, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť trvajúca do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia sú povinní prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov a pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť. Pri určení výživného súd prihliada na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu. Rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie. Z ust. § 75 ods. 1 vety druhej ZR vyplýva, že vzdanie sa výhodnejšieho zamestnania, zárobku alebo majetkového prospechu musí mať špekulatívny charakter za účelom pokusu povinného uniknúť vyživovacej povinnosti. Uvedené ustanovenia je však potrebné aplikovať aj na prípady, ak sa povinný bez vážneho dôvodu vzdá vhodného zamestnania, poskytujúceho mu väčší príjem alebo iného majetkového prospechu bez toho, aby si v dohľadnej dobe zabezpečil porovnateľný zdroj príjmu tak, aby plnenie vyživovacej povinnosti k dieťaťu nebolo ohrozené. Pri určení výživného bude teda rozhodujúci príjem, ktorý by rodič reálne mohol dosahovať a nie príjem, ktorý fakticky dosahuje, pretože princíp potenciality má prednosť pred princípom fakticity aj v prípade, že povinný berie na seba neprimerané majetkové riziká, ktoré zahŕňa aj takú činnosť, ktorá ohrozuje dosiahnutie príjmu, resp. priamo vyvoláva stratu a súčasne možnosť poskytovania výživného. Povinnosťou súdu je vždy prihliadnuť na celkové majetkové pomery a tzv. potencialitu príjmu povinného, t.j. k jeho zjavne nevyužitým schopnostiam. Potencionalný príjem nie je to, čo povinný skutočne zarobí ale to, čo je objektívne možné aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosti, zručnosti, pracovné skúsenosti. Zníženie výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samo sa živiť by malo byť len výnimočné a založené na výsostne objektívnych dôvodoch neschopnosti povinného rodiča plniť si vyživovaciu povinnosť z dôvodov, ktoré nemôže sám ovplyvniť, napr. dlhodobé a výrazné zhoršenie zdravotného stavu, skončenie pracovného pomeru z dôvodov na strane zamestnávateľa alebo zníženie príjmu rovnako z dôvodov na strane zamestnávateľa.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že konajúci súd nedostatočne zistil podstatnú zmenu pomerov, ktorá u otca nastala a určil výživné neprímerane vysoké, nezohľadňujúce jeho reálne možnosti a schopnosti. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie posúdil pomery účastníkov v čase predchádzajúcej úpravy výživného (november 2018) s pomermi existujúcimi v čase terajšieho rozhodovania a dospel k záveru, že u mal. za dané obdobie nedošlo k podstatnej zmene pomerov, u matky došlo k zvýšeniu jej mesačného príjmu o 127,22 Eur (zo sumy 626 Eur na 753,22 Eur). Preukázaná bola aj kvalifikovaná zmena pomerov na strane otca odôvodňujúca zníženie výživného tým, že jeho jediným príjmom je invalidný dôchodok, čím došlo k výraznému poklesu jeho príjmu z 372,90 Eur (nie ako otec uvádza 1.880 Eur, vid' body 16, 17, 41 odôvodnenia rozsudku sp. zn. 2P/79/2018) na 192,20 Eur, čo podstatne ovplyvňuje jeho možnosť a schopnosť plniť si vyživovaciu povinnosť v rozsahu určenom predchádzajúcim súdnym rozhodnutím. Táto skutočnosť je pre určenie rozsahu výživného významná, nakoľko otec je invalidným dôchodcom a táto skutočnosť u neho nastala z objektívnych dôvodov o čom svedčí rozhodnutie sociálnej poisťovne. Zároveň preukázal, že napriek hľadaniu si vhodného zamestnania sa mu zamestnať nedarí. Pri určení výživného je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že otec si už jednu vyživovaciu povinnosť plní a to sumou 70 Eur mesačne voči plnoletej dcére. Po odrátaní tejto sumy z dôchodku 192,20 Eur, otcovi zostáva 122,20 Eur. Z tejto sumy musí vyžiť sám a musí aj prispieť na výživu mal. V.. Sám navrhol, že na výživu mal. bude prispievať sumou 70 Eur mesačne, čo je menej ako nakoniec zostane na jeho živobytie. Na základe toho odvolací súd dospel k záveru, že zmeny pomerov, ktoré nastali u otca od 30.4.2019 odôvodňujú určenie iného rozsahu jeho vyživovacej povinnosti k mal. s poukazom na to, že uspokojovanie odôvodnených potrieb mal. detí je vždy limitované možnosťami a schopnosťami rodičov.

16. Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom výroku o znížení výživného podľa § 388 CSP tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

17. Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).